

„OLLE
HÖGSTRAND

„
ONDA ÖGON

OLLE
HÖGSTRAND

ONDA ÖGON

 SAGA
EGMONT

Olle Högstrand

Onda ögon

Saga

Onda ögon

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1979, 2018 Olle Högstrand och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726115284

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Start

Som vanligt kände hon sig onaturligt lugn när hon väl sjönk ner på stolen bakom startpallen. Nervositeten lämnade hon alltid kvar inne i omklädningsrummet.

Nu var hon helt försjunken i sig själv. Hon stirrade rakt ut mot publiken, men hon såg inget. Högt uppe på den andra kortsidesläktaren stirrade tv-kameran lika opersonligt tillbaka på henne.

— Med bästa tiden i försöken och på nytt svenskt rekord 4.14,42 simmar på fjärde banan Christina Eriksson, Simklubben Favör, mässade speakern.

Christina reste på sig aldrig så lite och böjde nästan omärkligt på huvudet. Sedan satte hon sig ner igen, och när hon hörde visselsignalen började hon dra av sig alla överdragskläder med en fruktansvärd frenesi.

Sådär hade hon gjort under hela sin tävlingskarriär som nu var inne på det nionde året, trots att hon inte fyllde 19 förrän strax efter SM här i Rosenlundsbadet i Jönköping.

Christina visste att hon aldrig varit i bättre form än just nu. Äntligen började de ändlösa träningslängderna ge resultat. Hon hade alla chanser i världen att bli SM-drottning efter de två titlar hon redan lagt beslag på.

Där stod hon nu bakom startpallen i sin blåblommiga tävlingsdräkt. Det kortklippta bruna håret tovade ihop sig lite grann efter insimningen. Hon var långbent och brunbränd. Axlarna var breda och bröstet knappt skönjbara.

Men hon var en snygg flicka.

Strax innan de kommenderades upp på pallarna stoppade hon ner handen i vattnet och sköljde munnen. Det smakade klor.

— På edra platser, kom det från den gamle startern som var pensionerad kriminalkommissarie från Stockholmspolisen.

Christina böjde sig ner och kröp ihop så att hon på det amerikanska grab-maneret fick tag i startpallens framkant. Tårna nöp fast vid samma kant.

Hon visste att skottet skulle komma nästan omedelbart eftersom startern alltid sköt mycket snabbt så snart alla stod stilla. Därför chansade hon och kom i väg precis när skottet small.

Hon var så tidigt ute att hon var rädd för att hon skulle höra ett nytt skott när hon kom upp över ytan igen. Men han lät henne gå. Visserligen var hon på gränsen till tjuvstart, men på 400 meter betydde det ju inte så förfärligt mycket.

Hade det gällt 100 meter kanske det hade varit en annan sak.

Hennes taktik var klar på förhand.

— Du går ut så hårt du nånsin orkar, och sen får du se om du kommer fram, löd ordern från tränaren Sune Edin. Minst två sekunder ska du kapa på tiden från i förmiddags. Annars får du gå ett extrapass i kväll. Nån jävla ordning ska det vara på mina simmare.

Sune "Skällis" var alltid sådan. Jämt skrek han och gormade, men Christina tog det inte så värst hårt.

Bredvid till vänster på bana 5 simmade Christinas värsta konkurrent, klubbkamraten Eva Gårdh, som i flera år helt dominerat svensk damsimning. Hon var 22 år nu, men fortfarande levde hon för sin simning.

Vid 50-metersvändningen låg Eva ett par decimeter före Christina. Eftersom Christina visste att hon själv simmade

så fort hon någonsin förmådde, förstod hon att Eva satsade allt för att bevisa vem som var bäst i Sverige och inte minst i Favör.

Trots att de båda hade samma tränare var deras stilar ganska olika. Medan Eva låg högt i vattnet och nästan smög fram, sluggade Christina ilsket. Varje gång hon vevade ner armen var det som om hon skulle vilja ge vattnet en ordentlig råsop.

Länge försökte Skällis få henne att ändra simsätt, men så gav han upp.

— Inte kan du simma, sade han till henne. Men så länge det går undan får du krypa om du vill. Du får försöka skaffa dig kondition i stället. Men förbannat jobbigt blir det.

Och visst var det jobbigt. Två pass om dagen — ett på morgonen före skolan och ett efter.

Vid 100 meter var Christina i kapp Eva. När de völvände och slog i fötterna skedde det exakt samtidigt. Inte ens elektroniken kunde skilja dem.

— Det här är verkligen rekordfart, upplyste speakern. Flickorna vände på 1.02,1.

Ordet "rekordfart" var det enda Christina kunde uppfatta av det speakern sade. Hon kände i armar, ben och lungor att han hade rätt. Varje gång hon andades skymtade hon Eva som gled fram längs den bortre linan. Det såg ut att gå så fruktansvärt lätt för henne.

För första gången under loppet började Christina fundera på om hon verkligen skulle vinna. Hela dagen hade hon varit helt säker på att loppet var hennes.

Men inte nu längre. Inte nu när Eva verkade så stark.

Christina gav sig inte. Strax efter vändningen vid 150 meter lyckades hon slita åt sig ett par decimeter. Hon kunde visserligen inte se det eftersom hon andades åt vänster, men i själva vändningen märkte hon att hon fick bättre avspark än Eva.

Nu måste jag hänga på, tänkte hon. ösa, ösa, det var enda möjligheten. Inte låta henne komma tillbaka igen.

Av någon anledning brukade Christina alltid tänka på någon melodi när hon simmade. Nu under SM var det en löjlig bit hon hörde när hon var liten.

— Här kommer lilla Ludde, håhåjaja, bärande på sin kudde, håhåjaja.

Melodin ringde i öronen på henne när hon vände vid 200 meter och såg att hon ledde med en halvmeter. Hon märkte också att det kanske inte var samma spänst längre i Evas simning. De övriga var långt efter.

Fortfarande gick det lätt för Christina. Visserligen var hon trött men inte så utpumpad att det nämnvärt påverkade hennes simning. Fortfarande fungerade armarna, och benen sparkade snällt upp och ner utan att automatiken i rörelseschemat påverkades.

Det sved lite i ögonen. Tydligt var det ovanligt mycket klor i vattnet. Det var väldigt varmt på dagarna och horder av vanliga badande mellan SM-passen.

Segervissheten hade återvänt. Den styrktes ytterligare när halvmeteren vid 200 tänjdes till en hel vid 250.

— Här kommer Luddes mamma, håhåjaja, bärande på detsamma, håhåjaja.

Bara 25 meter kvar nu till 300. Sedan var det bara 100 meter kvar. Titeln skulle vara hennes, och hon kunde börja koncentrera sig på VM. Behövde inte vara toppad längre.

Så helt plötsligt kände hon att något vred om magen på henne. Smärtan var intensiv och bländande vit. Kroppen, som nyss arbetade som en maskin, kopplade på säkerhetsmekanismen och hon kräktes våldsamt.

Farten bedarrade, och med knapp nöd kom hon framåt. Armarna hörde inte längre till kroppen. Det enda hon var medveten om var magsmärtorna — och alla spyor.

Sedan blev allt mörkt.

Tränaren

Sune Edin betraktade fascinerat kampen mellan Christina Eriksson och Eva Gårdh. Hans stora runda ansikte med tusentals fräcknar återspeglade den spänning han kände.

Före loppet trodde han nog mest på Christina, men efter halva sträckan var han lika säker på att Eva skulle bli för svår. Han kom på sig själv med att bli besviken över detta.

Jag får inte blanda ihop jobb och privatliv, tänkte han. Det gör ju detsamma vem som vinner. Segern går hur som helst till Favör.

Men så gjorde Christina sitt ryck och Edin förstod att hans ursprungliga tips var det riktiga. Christina var för stark just nu för Eva. Sedan hjälpte det inte att den äldre flickan simmade stilmässigt mycket bättre.

Kanske upptäckte Edin att något var på tok redan ett par sekunder innan Christina själv gjorde det. Han tyckte nämligen att det blev något fel på hennes andning.

För att meddela sig med sina simmare i vattnet använde Edin en genomträngande vissling. När de hörde den höga tonen brukade de inse att de gjorde något bakvänt och rätta till felet.

Därför visslade Edin. Ljudet kom så oväntat att många bland publiken tittade på tränaren i stället för på tvekampen mellan Christina Eriksson och Eva Gårdh.

De som stod nära Edin lade märke till att hans ansikte var djupt allvarligt, nästan skrämt.

— Hon är ju trött, viskade han.

Han visslade ännu en gång i hopp om att signalen skulle tränga fram till flickan mitt därute i bassängen, men hon

tycktes inte höra något. Däremot fångade han för en kort sekund Eva Gårdhs blick. Han kunde ha gett sig den på att det fanns en spefull glimt i hennes vänsteröga innan huvudet på nytt försvann ner under vattnet.

Det kom inte som en överraskning för Edin när Christina plötsligt tappade fart. Före någon annan såg han att hon kräktes och att hon knappast längre hade någon aning om vad hon gjorde eller var hon befann sig.

Den meter som Christina ryckt till sig försvann nästan omedelbart, och till synes ansträngningslöst gick Eva till ledningen. Edin registrerade detta faktum, men hans intresse var i första hand riktat mot Christina.

När kramperna drog ihop henne tvekade han inte ett ögonblick utan kastade sig i vattnet med de två tidtagaruren fortfarande hängande runt halsen. Runt om honom vrålade folk i protest och upphetsning, men det brydde han sig inte om.

Efter några snabba simtag var han framme hos Christina som redan började sjunka mot botten. Hon snurrade sakta runt ett par gånger på vägen ner. Han dök ner under vattnet och fick tag i hennes baddräkt. Sedan började han snabbt att bogsera henne mot bassängkanten.

Han simmade på Christinas bana och märkte knappt att han mötte Eva som just hade vänt för de två sista längderna. Samtidigt tycktes tävlingsledningen ha upptäckt vad som höll på att ske, för uppsamlingslinan dunsade ner i vattnet och fångade upp Eva.

Hon vände sig hastigt om i vattnet.

— Vad i helvete tar du dig till, skrek hon. Var det det enda du kunde hitta på för att hon inte skulle förlora loppet?

Edin hörde vad hon sade men svarade inte. Han hävde sig upp på bassängkanten och drog upp Christina.

— Var är tävlingsläkaren? ropade han. Fort, fort, det här är bråttom.

Tidtagare och måldomare såg klenetroget på honom, men Christinas livlösa kropp övertygade dem.

— Var är doktorn? ropade tävlingsledaren. Christina är allvarligt sjuk.

— Jag såg honom för några minuter sen, sade någon annan. Han måste vara någonstans i krokarna.

— Det är väl för faen här han ska vara, fräste Edin. Ropa på honom i högtalaren.

Från läktarna började folk dra sig ner mot bassängen för att på hyenors sätt komma så nära bytet som möjligt. Snälla fader lyfte upp sina telningar på axlarna för att de små liven skulle se bättre.

Tv-producenten vrålade till en av sina kameramän att registrera publikens uppträdande.

— Det här är bildmässigt som fan, ju, vrålade han.

Kameramannen, som just var i färd med att zooma in en flicka som han träffat på Storan kvällen före, svängde motvilligt på sitt arbetsredskap. Det kalla ögat fångade in en av de snälla papporna.

Möjligen var det lite romantik i förhållandet mellan tv-fotografen och Jönköpingsflickan — åtminstone från den senares sida — men det var svårt att upptäcka något romantiskt i det som utspelades vid bassängkanten.

Sune Edin stod lutad över Christina. Han välte över henne på ena sidan, och han var ytterst nära att kasta upp själv.

Kväljningskänslorna dröjde sig kvar i högst 20 sekunder. Sedan var de helt försvunna, och han koncentrerade sig fullständigt på upplivningsförsöket.

Det var omöjligt för Edin att fastställa om hon fortfarande levde. Hur som helst var hon djupt medvetslös. Han drog in och blåste in sin andes fläkt i hennes lungor.

Drog in och blåste in, drog in och blåste in, drog in och blåste in . . .

— Nu kommer doktorn, hörde han någon säga.

Han hade inte tid att vända sig om, men han hörde att någon kom fram till honom och böjde sig ner bredvid honom.

I ögonvrån såg han att läkaren tog fram ett stetoskop och lade det till Christinas bröst.

Ja, där har du nog legat förut, tänkte Edin.

Det var ingen hemlighet att tävlingsläkaren Erik Bröms var mycket intresserad av Christina Eriksson. Visserligen kunde inte Edin med säkerhet veta om de två verkligen hade ett förhållande. Men alla skvallertanter var övertygade om saken.

Inte för att Edin brydde sig om att Christina prasslade med doktorn. Så länge det inte invercade på formen fick hon för hans del gärna jobba på horhus.

— Ja, hon lever i alla fall, sade Bröms med sin storstadsanpassade daladialekt. Men jobba på bara.

Edin skulle ha velat fråga Bröms om vad som hänt Christina, men det hade han inte en chans till. Dra in och blåsa in, dra in och blåsa in, dra in och blåsa in . . .

Ur sin väska fick Bröms fram en spruta och en liten flaska. Han sög upp den gulaktiga vätskan och sprutade ut ett par droppar. De hamnade i nacken på Edin.

Läkaren tog tag i Christinas arm och satte in sprutspetsen någonstans i armvecket. Därefter tryckte han in sprutans hela innehåll i venen. Edin tyckte att det aldrig tog slut.

— Sådär. Nu är det bara att vänta på ambulansen.

På långt håll hörde Edin att den var på väg. Sirenen fyllde Jönköpings gator med sin klagande röst. Edin hoppades att den snart skulle vara där och att någon annan kunde överta ansvaret.

— Hon andas nu, sade doktorn. Men det är lika bra att du fortsätter.

Och fortsatte gjorde Edin.

Sirenen tystnade plötsligt. En halvminut senare kom två ambulansmän springande med en bår och ett syrgasaggregat. Snabbt och effektivt tog de sig fram till Christina, och några ögonblick senare var Edin avlöst från sitt uppdrag.

För ett par ögonblick slöt han ögonen och andades ut. Sedan sträckte han ner handen i vattnet och sköljde av sig runt munnen. Det hjälpte inte så mycket. Lukten av spyor satt fortfarande kvar.

— Vad hände? frågade han sedan.

Men läkaren Erik Bröms, 39 år, var redan försvunnen.

Läkaren

Erik Bröms var orolig.

När de två ambulansmännen skulle frakta Christina till sjukhuset följde han med. Det kunde han göra med all den auktoritet som en läkare besitter.

— Det är jag som är tävlingsläkaren, sade han myndigt när grabbarna började ta hand om Christina. Det är väl lika bra att jag följer med i ambulansen.

En av de båda — han hette Ivan Jokic och var jugoslav — betraktade uppmärksamt Bröms. Sedan strök han sig sakta genom det välkammade håret.

— Inte har vi nåt emot det, sade han.

Den mjuka serbokroatiska accenten var knappt hörbar. Det var snarare utseendet än rösten som rörde den utländska börden.

— Jag kanske kan vara till nytta, sade Bröms och kände sig dum.

Varför skulle han uppträda som en ertappad konfirmand inför den här utlänningen?

— Det är möjligt. Jokic jobbade obekymrat vidare.

För Jokic var uppdraget sannerligen inte ovanligt. Varje dag, fem dagar i veckan och ibland oftare då han jobbade över, fick han transportera svårt sjuka människor till sjukhuset. Någon gång fick de köras direkt till bårhuset, men det hände ganska sällan.

— Finns det intensivvård här på sjukhuset? frågade Bröms bara för att ha något att säga.

— Det är klart. Men så farligt är det väl inte. Hon andas ju redan. Vill det sig väl skulle jag tro att hon är på benen

redan i morron.

Bröms visste att ambulansföraren hade rätt, men han kunde i alla fall inte förlika sig med tanken att bli mästrad av en ieke-läkare. Nog var det när allt kom omkring Bröms som representerade sakkunskapen.

— Som läkare vill jag ingenting säga innan diagnosen är fastställd, sade han därför.

— Matförgiftning. Halvdränkt.

Jokic var mycket lakonisk.

Mot sin vilja höll Bröms med honom.

— Ja, mycket talar för en sådan teori, sade han. Hon kan mycket väl ha fått i sig nåt olämpligt till middag. Det skulle i och för sig inte vara så unikt. 1972 råkade Gunnar Larsson ut för samma sak. Det var knappt att han tog sig i mål.

Jokic hade inte en aning om vem Gunnar Larsson var. Därför teg han, vilket Bröms omedelbart tolkade som ett tyst medgivande. Det bidrog till att läkaren blev mer sympatiskt inställd till ambulansföraren.

— Men det här verkar betydligt allvarligare, sade han.

Jokic och hans medhjälpare som hittills inte yttrat ett enda ord fick in Christina i ambulansen. Hon låg där blek och blåaktig med munstycket till syrgasapparaten i ena näsborren.

— Jag kan sitta hos henne, sade Bröms.

Han fick ett långt ögonkast av Jokic.

— Det var fint det, men skulle doktorn först vilja visa mig nåt ID-kort.

Blodet for som en störtflod upp i ansiktet på Bröms. Jokic iakttog honom spänt.

— Inget illa ment, sade han, men man råkar ut för så mycket konstigt i det här jobbet.

Bröms insåg att han uppträdde löjligt. Med vänsterhanden fiskade han snabbt upp sin legitimation ur

bröstkfickan på den eleganta indiska skjortan.

— Varsågod, sade han och försökte låta ironisk.

Det lyckades inte särskilt bra.

Varsamt tog Jokic kortet ifrån honom och studerade det några sekunder.

— Ja, det ser ut att vara i sin ordning, fastställde han.

— Jag skulle tro det.

Återigen ansträngde sig Bröms för att få fram sin överlägsna likgiltighet, men han var medveten om att rösten på något löjligt sätt hade en biton av skuldmedvetenhet.

Han tog plats bak i ambulansen bredvid Christina som snörvlade lite som om hon skulle vara svårt berusad. Mjukt och lätt startade Jokic ambulansen som snabbt fick upp farten. Samtidigt slog han på sirenen.

Snabbt skingrade sig alla människor, och de snälla papporna återvände till sina läktarplatser. Senare på kvällen skulle de bli överlyckliga när de kände igen sig själva i tv. Det finns inget folk i världen som är så tv-fixerat som det svenska.

Hela det svenska samhällslivet är inrättat efter tv-programmet. Ingen förening eller organisation kan företa sig någonting utan att ta hänsyn till vad folk ska se på tv.

Det finns exempelvis frisinnade folkpartister som engagerat Ullsten för ett politiskt tal samtidigt som det går en ishockeymatch på tv. Dessa lokalpolitiker är sedan stoppade för evigt i karriären.

Det är inte särskilt upplyftande att utveckla det liberala budskapet inför tre frireligiösa lärarinnor och ett antal manliga missionsvänner som aldrig har hört talas om Mats Waltin.

Så bakom flötet får inte ens folkpartister vara.

— Är det långt till sjukhuset? frågade Bröms.

— Nej, vi är strax där.

För första gången hördes den andra ambulansmannen av. Han talade en snål småländska.

— Jocke tar sig fram var som helst, lade han till.

Det var riktigt. Jokic var den födde bilföraren. Han verkade inte köra fort, men när Bröms kastade en blick på hastighetsmätaren förstod han att det verkligen gick undan.

— VM i simning går i Wien i år, sade Bröms.

— Jaså. Ska doktorn åka dit?

— Ja, jag ska vara läkare åt den svenska truppen, upplyste Bröms.

— Så bra.

Bröms visste inte riktigt vad han skulle säga. Han drog sig eftertänksamt i öronsnibben som han brukade göra i sådana situationer.

— Ni kanske har varit i Wien?

— Flera gånger, svarade Jokic utan att ta blicken från vägbanan. Jag har två bröder som jobbar där.

Däcken tjöt hjärtskärande när han svängde in på en ny gata. Bröms ryckte tag i en stropp för att hålla sig kvar. Han kastade en blick på Christina som låg där likblek på båren.

Ena axelbandet på den åtsmitande östtyska baddräkten hade glidit ner. Bröms kom på sig själv med att tycka att det var ytterst oanständigt. Med viss möda rättade han till bandet.

— Jag hoppas att hon blir frisk till VM, sade han.

— Det blir hon säkert, tröstade Jokic.

— Sånt här brukar gå över på ett par dar, fyllde kompisen i.

Bröms ville säga: "Tror ni inte att jag vet det, jag som är läkare", men allt han fick ur sig var ett menlöst:

— Men man vet ju aldrig . . .

Ambulansen svängde upp mot akutintaget. Allt fungerade bra. Ett par sjukvårdare ryckte omedelbart in och placerade Christina på en rullbår. Bröms följde efter.

De träffade på en läkare. Nu var det förstås inte en riktig läkare utan en vikarierande med. kand. Han andades osäkerhet, och det upptäckte Bröms omedelbart.

Han presenterade sig.

— Det här kan vara allvarligt, sade han. Det måste bli en magpumpning på stubben.

— Ja, det är min bedömning också, sade kandidaten.

Och så blev det.

Journalisten

För pressen var givetvis det inträffade en skänk från ovan. Här fanns det verkligen alla chanser att ösa på. Ung kvinnlig stjärna, dramatik, sjukdom — kanske död.

Vad kan man mer begära?

Bengt Fagerlund var en av de journalister som skulle skildra detta skeende för sin stora läsekrets. Han var en liten klotrund man i 50-årsåldern med pigga ögon och en ständigt rykande cigarr i mungipan.

När drunkningstillbudet inträffade blev det på en gång nästan tomt på pressläktaren. Den enda som blev kvar var egentligen TT:s representant, för honom ålåg det att förse alla tidningar och Sveriges Radio med resultat. Hur gärna han än ville kunde han därför inte lämna sin plats.

Det gjorde däremot Fagerlund. Han hörde att flera av kollegerna tänkte åka till lasarettet, men den tanken föll honom inte ens in.

Med cigarren våldsamt vippande tog han sig fram till deltagarläktaren. Han hälsade med sitt mångubbeansikte till höger och vänster. Han kände alla.

Men ögonen var hela tiden på sin vakt. Medan han morsade och slängde ut frågor ikring sig letade han efter Edin. Han fann honom till slut sittande bakåtlutad i en vilstol med en ölpava i handen.

— Hej du, sade Fagerlund.

— Har du varit med om nåt så jävligt nån gång? undrade Edin.

— Nej, svarade Fagerlund helt lögnaktigt.

— Hon hade ju vunnit med en mil, för faen.

— Åtminstone med två meter, i alla fall.

Edin spände sina blekblå ögon i Fagerlund för att se vad denne egentligen menade.

— Hon var helt klar, sade han sedan.

— Det är ju det jag säger.

Det blev tyst. Fagerlund funderade på hur han skulle kunna komma in på själva olyckan. Inom sig var han lite förbannad på Edin. Här hade han inte något annat i huvudet än en SM-titel när flickan kanske låg för döden på sjukhuset.

Inte för en sekund lät han dock Edin märka vad han tänkte. Fagerlund var nämligen en god journalist som kunde tygla sina egna känslor. Det var med knapp nöd de kom till uttryck i hans reportage. Han levde kvar i den urmodiga föreställningen att det var journalistens uppgift att i görligaste mån skildra verkligheten.

Eftersom han var fackligt aktiv hade han till leda fått höra hur obeskrivligt löjligt detta var. När de unga lejonerna tröttnat på alla sina ordningsfrågor brukade de andfått tala om för honom att journalistik måste vara engagerad och att objektivitet och opartiskhet också för den delen är helt omöjliga företeelser.

Det betvivlade Fagerlund, men så hade han ju aldrig gått på Journalisthögskolan heller och blivit legitimerad yrkesutövare.

— Vad var det hon råkade ut för, tror du?

Edin satte flaskan till munnen, och struphuvudet hoppade upp och ner på honom när ölet rann ner i halsen.

Med en duns satte han ner flaskan på det vitmålade bordet.

— Den som det visste, ändå.

— Nån aning måste du väl ha?

Edin tog sig om hakan och försökte se djupsinnig ut. Det lyckades inte så förfärligt bra. En gång i världen började

Edin som hjälptränare hos Stockholmspolisen. Han var då patrullerande konstapel på Söder. Så kom han på kant med Åke Lindhgren — vilket inte är så svårt — och gick över till Favör där han nu var heltidsanställd.

— Det är klart att man har sina misstankar.

Fagerlund lystrade till.

— Misstankar? Inte tror du väl att . . .

Edin gav honom en förvånad blick.

— Jag tror inte ett förbannat någe. Men det är klart att tjejen har fått i sig nåt jävla skit, vad det nu kan vara.

— Var bor ni?

— Vi bor på Storan. Simmarna delar rum, utom Eva förstås . . .

— Jaså, hon bor ensam?

— Ja, det vet du väl. Henne kan ingen bo ihop med. Hon snarkar ju så förbannat.

Fagerlund log lite elakt.

— Talar du av egen erfarenhet, Skällis, eller är det bara hörsägen?

Först såg Edin ut att bli arg, men så slätades ansiktet ut och han lät höra ett av sin berömda gapskratt.

— Är det nåt du inte vet, Benke?

— Ja, det måste det väl vara, antar jag. Men vem delar Christina rum med?

— Lillan förstås, de har hängt samman sen de började simma.

Lillan var den jättestora fjärilsimmerskan Susanne Anderson.

— Äter ni på Storan också?

— Javisst.

— Vad fick ni till lunch, då?

— Det var nån sorts jävla korvgryta. Jag tyckte själv att den såg oätlig ut, så jag tog in en entrecote.

— Men Christina åt.

— Ja, massor. Hon var hungrig som faen. Hon har en sjujävlars aptit den tjejen.

— Inte nu tror jag, sade Fagerlund och log elakt igen.

Det blev tyst för några sekunder. Det enda som hördes var speakern som rabblade siffror från herrarnas svikthoppsfinal.

— Så du misstänker att det var nåt fel med korven? frågade Fagerlund och fiskade nästan omärkligt upp ett slitet anteckningsblock ur vänster kavajficka.

Hur diskret den där rörelsen än skedde så märkte Edin den. Han blev högröd i ansiktet.

— Vad tänker du skriva för nåt jävelskap? frågade han.

Fagerlund tog ut cigarren ur munnen och betraktade den ingående. Sedan fick han fram en tändsticksask. Långsamt och omständligt fick han så småningom eld på den mörkbruna tingesten.

— Jag är inte ute efter nån, sade han sedan han dragit ett par djupa bloss. Men det förstår du väl att det här är en så sensationell händelse att jag måste skriva om det. Och nog är det bättre att det kommer från mig än från de där gamarna i kvällstidningarna.

— Det spelar väl inte så stor roll. För det mesta tycker jag faktiskt att det kommer på ett ut.

Fagerlund lyckades få fram en förnärmad min.

— Inte ska du väl jämföra mig med de där.

— Det kan jag väl, men riktigt så jävlig som de är du väl inte. Tror jag i alla fall.

Fagerlund ritade ett par kråkor i sitt block. Ingen annan än han själv kunde begripa vad som stod där.

— De andra åt väl också av korvgrytan?

Edin stirrade på honom.

— Javisst.

Fagerlund tog ut cigarren och betraktade den vemodigt. Den hade slocknat på nytt.

— Men varför blev inte de sjuka? undrade han utan att ta ögonen från den svartbruna cigarren.

Hon råkade väl få i sig just de bitarna som det var nåt fel på.

Fagerlund suckade deltagande.

— Då hade hon helt enkelt en väldig otur?

Edin stirrade ilsket på journalisten och försökte utröna om det fanns någon noggrant förborgad undermening i frågan.

— Det är väl inte otänkbart, eller hur?

— Nej, naturligtvis inte. Sånt har hänt förr.

— Då så.

Fagerlund började rita geometriska figurer på blocket. Det var kuber, romber och romboider. Han skissade figurerna med snabb hand, och perspektiviskt sett var de mycket välgjorda.

Han skuggade insidan på en kub och frågade:

— Jag hörde nån säga häromdan att Christina är på väg till Polisen. Har du hört nåt om det?

Edin såg inte alltför chockad ut.

— Snutarna är väl alltid ute och fiskar, sade han. Särskilt om de på nåt sätt kan komma åt mig.

— Så du kan bekräfta då?

— Nej, smålog Edin. Jag har aldrig hört talas om det förut, men omöjligt är det inte. Vore jag ledare i Polisen, vilket Gud förbjude så skulle jag då inte säga nej till Chris.

Bordet där de satt skuggades plötsligt. En storvuxen man med kortklippt blont hår stod och tittade på dem.

— Men så bra, sade Fagerlund. Här kommer ju Polisen i egen hög person. Hur är det, Juha, håller ni på att värva Christina?

Välitalo

— Vilken Christina? frågade Välitalo och försökte se oskyldig ut. Vi har väl aldrig värvat så mycket som en simborgare en gång.

Juha Välitalo var 38 år och t. f. kommissarie vid Stockholmspolisens våldsrotel. Han var dessutom biträdande ledare för Polisens framgångsrika simsektion. Där hade han i första hand ansvaret för flickorna.

Sune Edin såg inte alltför trakterad ut av Välitalos uppdykande vid bordet. Han skruvade på sig lite besvärat, och det verkade som om han tänkte ge sig i väg.

— Jag måste väl gå och se till simmarna, sade han.

— Så bråttom har du väl inte.

Välitalo hade en lågmäld röst där norrbottniskan var klart framträdande trots många år i storstaden.

— Hopparna klarar sig väl själva, fortsatte han. De kommer ju alltid ner på ett eller annat sätt.

— Mest på ett annat, tillade han när en hoppare totalmissade en mollbergare och dråsade i vattnet med ett fruktansvärt överslag.

— Då måste jag ha en öl till, sade Edin.

Fagerlund reste snabbt på sig.

— Vill du ha nåt? frågade han Välitalo.

— Ta med en öl — och en ostsmörgås om det finns nån och den inte ser alltför hemsk ut.

Försiktigt placerade Fagerlund cigarren i askkoppen. Den var inte mer än halvrukt. Men redan när han gått fem meter på väg mot kafeterian på baksidan av Esso-hotellet hade han stoppat en ny i mun.

— Det var ju otur med Chris, började Vålitalo.

Edin glodde på honom.

— Ja, det kan man säga, sade han.

— Har du hört när det blir omsimning?

— Juryn har inte sammanträtt än, men det blir väl i morron, antar jag. Men Christina kan inte vara med.

— Nej, det förstår jag.

Fagerlund återvände bärande på en gråmelerad bricka. Han ställde den på bordet och delade ut ölflaskor. Vålitalo fick sin smörgås. Han petade lite på osten och plockade bort en sladdrig paprikabit. Den knölade han omsorgsfullt ner i en askkopp.

— Och vad pratar de båda konkurrentklubbarna om då? frågade Fagerlund. Några schismer på gång?

— Säg när det inte finns nåra schismer inom simningen? Vålitalo lät bitter.

— Ja, minns du när Neptun var som värst och Birger Buhre vid en presskonferens envisades med att hela tiden kalla förbundet för Svenska Neptunförbundet?

Edin log lite vid minnet.

— Eller när elake Bosse Alm var nära att skrämman livet ur en kvinnlig ledare.

— Those were the days, fastslog Vålitalo.

— Nej, jag tyckte att det var för jävligt, sade Fagerlund med tydlig känsla i rösten. Jag tycker att idrott ska vara idrott och inte en massa löjligt prestigetjafs.

— All idrott är en fråga om prestige, sade Vålitalo.

— Inget ordklyveri nu, Juha, invände Fagerlund. Det är klart att det måste finnas ett tävlingsmoment, men det är ju inte det jag menar. Nog måste det vara möjligt att bedriva toppidrott utan att diverse ledare ska bli bittra ovänner för tid och evighet.

— Det undrar jag.

Det fanns en påtaglig slutgiltighet i Välitalos röst. Edin drack ur sitt ölglas och hällde i resten av flaskan.

— Men jag tycker att vi kommer från ämnet, sade han. Är ni ute efter Chris, eller inte?

Lugnt och metodiskt som om det skulle vara en instruktionsfilm från Folkhälsan tuggade Välitalo ner sin smörgås.

— Så tillvida är det riktigt som att hon kom till oss för ett par dar sen och frågade om vi kunde tänka oss att ta emot henne.

Edin stirrade som förhäxad på Välitalo. Tydligen hade han inte för en sekund trott att Välitalo skulle bekräfta ryktena. För en gångs skull blev Skällis därför helt mållös och satt där med fåraktig uppsyn.

— Och vad sa du, då? undrade Fagerlund.

— Har jag sagt att hon kom till mig? Nej, hon gick direkt till Stikkan Ohlsson.

— Men vad sa den jäveln, då?

Edin hade vaknat till liv igen efter sin tillfälliga dvala.

— Att hon var välkommen förstås — under förutsättning att hon hade underrättat er.

Edin skrattade så sarkastiskt som han någonsin förmådde. Det skallade så högt att folk vid borden runt omkring vände sig om.

— Snacka går ju, sade han.

Välitalos ögon smalnade aldrig så lite.

— Just det, sade han. Snacka går tydligen. Men faktum är att vi väntar oss samma uppträdande från andra simmare som vi väntar av våra egna.

— Fy faen.

Med dessa ord reste sig Edin abrupt. Han hängde sin eleganta Adidasväska över axeln och begav sig med långa steg mot omklädningsrummet.